

Besedilo h koncertu

v proslavo sedemdesetletnice ljubljanskega škofa
dr. Ant. Bon. Jegliča.

St. Premrl:

S. Jenko.

E. Adamič:

Jos. Stritar.

Z glasnim šumom s kora.

Z glasnim šumom s kora
orgle so donele,
druži se z donenjem
glas soseske cele:

»Bodi počeščena,
rajska Ti Devica!
Vseh nebes in zemlje,
naših src kraljica!«

Tak soseska poje,
in na prsi bije,
skoz visoka okna
jasno solnce sije.

Dr. Schwab:

Ant. Medved.

Zdrava Marija!

K pokoju že dan se nagiba
in zemljo ogrinja mrak,
iz samostanskega stolpa
glasi se zvok zvona mehak:
Zdrava Marija!

Popotnik korakam po cesti,
zvonjenja poslušam spev,
srce pa, srce nemirno
pretresa mi glasen odmev:
Zdrava Marija!

Na resnem licu pa solze
se svetle mi zableste,
ko v dnevih mladostnih sklenem
k molitvi pobožni roke:
Zdrava Marija!

Večerna pesem I.

Solnce zašlo je za gore,
noči umika se dan,
mrak po nižavah prostore
v plašč že zagrinja teman.

Mesec polagoma vstaja,
zvezda večerna miglja,
žejne cvetice napaja
hladna rosica z neba.

Dr. G. Ipavic:

Fr. Končan.

Milada.

Ob rek obalih
val šumi
v glasovih žalih:
»Več ga ni!«

Na vrtu roži
dan blede,
pa slavec toži:
»Več ga ni!«

Ko zora počí,
noč beži,
solzice toči:
»Več ga ni!«

In srce vedno
govori
le tožbo jedno:
»Več ga ni!«

Dr. G. Krek:

O. Zupančič.

Idila.

Gospod in gospa
na polje sta šla
pogledat, kaj dela pšenica.

In klas je zorel,
in mak je žarel,
na licih lahka rudečica.

Gospod vztrepetal,
objemal, jecljal :
»Ti sladka, ti sladka ženica !«

Fr. Gerbič:

Četiri godišnje dobe.

Cvate drienak, iva, ljubičica,
gnjezdo gradi mila lastavica,
pčela zujka, pastir pjeva : »Oj!
Velik li si, mili Bože moj !«

Sunce žari, voće, žitak zori,
groždje zrije tam u vinski gori.
Tu se žanje, tam se vozi trud
te se slavi božja ruka svud.

Mihajlo se primaknuo sveti,
grozd dozrio tam uz gorske kleti.
Lišče vene, muknu pčelin zuj,
primiče se hladan studen huj.

Sjever huji, sve ptičice šute,
jer se boje hladan zime krute,
sve već spava, al je čovjek bar,
koj i sada slavi božji dar.

Fr. Gerbič:

Klic pomladi.

Kuku, kuku !
V gozdu sem tu !
Zdaj pa le pojte,
mirni ne stojte !
Vigred, vĳigred !
Zdaj, zdaj bo tu.

Kuku, kuku !
Slušajte klic !
Zdaj pa na polje,
dobre smo volje !
Vigred, vĳigred,
daj nam cvetlic !

O. Dev:

Koroška nar.

Vigred približa se.

Juhe, juhe, juhe !
Vigred približa se,
juhe, juhe, juhe !
Začne zeleniti se.
Juhe, juhe, juhe,
te tičke veseli gvas,
juhe, juhe, juhe,
čir vse ma dro kratek čas.

Juhe !
Mene na misu gre, juhe,
men ž njeme združate se, juhe,
tem Stvarniku hvalo dat, juhe !
k me dau je presvašče spat.

Juhe !
Tičice žvrgolo, juhe,
to pesemco zjutrajšnjo, juhe,
iz spanja me hor zbudo, juhe,
zvečer pa lepo pojo.

O. Dev:

Koroška nar.

Dober večar, luba dakle.

Dober večar, luba dakle,
al' s' se že naspava se ?
»Jes še urce nisem spava,
sem koj žinjava na te.«
Kak' lušno je blo,
ko so rožice ble,
so pa rožce minule,
minulo je vse.

To te prosim, luba dakle,
da k ne žinjaš več na me,
noj na najino ljubezen,
ki že pruti kraji gre.
Kak' lušno je blo ...

M. Bajuk: Slov. narodna.

Sijaj, sijaj, solnčece!

»Sijaj, sijaj solnčece,
oj solnce rumeno!«
»Kako bom sjalo solnce,
k' sem močno žalostno!«

Solnce zгодaj gori gre,
dekleta jokajo,
bi rade še ležale,
pa vstati morajo.
Sijaj, sijaj . . .

Solnce zгодaj doli gre,
pastirci jokajo,
domov bi radi gnali,
pa črede nimajo.
Sijaj, sijaj . . .

Boh. Pokorný: Slovaška nar.

Boleraz, boleraz.

Boleraz, boleraz,
zelený boleraz,
nechod' šuhaj, dálej,
len tu nocuj u nás!

Ved' by som nocoval,
sivá holubička,
kebys ma zbudila,
ked' výnde zornička.

Zornička vychodí,
milá ma nebudí,
a to všetko preto,
že ma ráda vidí.

Boh. Pokorný: Slovaška nar.

Pasol Janko trí voly.

Pasol Janko trí voly, uhája,
na zelenej jately, uhája.

Prišli naňho hajníci, uhája,
ti uherští zbojníci, uhája.

Daj nam, Jano, halenu, uhája,
prepasol' s nám jatelu, uhája.

Já vám halenu ne dám, uhája,
já si s váma pojednám, uhája.

Tak sa oňho jednali, uhája,
až Janoška zabili, uhája.

Leží Janko zabitý, uhája,
rozmarýnou prikrytý, uhája.

O. Dev: Slov. narodna.

Veseli letni časi.

Pomladi se men luštno zdi,
ker ptičke lepo pojejo,
ker ptičke lepo pojejo
in rožce lepo cvetejo:
To je veselje!

Polet se men tud luštno zdi,
pšenica zlata rumeni,
pšenica zlata rumeni,
ženjica jo požet hiti:
To je veselje!

V jesen se men tud luštno zdi,
ker mi grozdiček zazori,
grozdiče mi potrgamo
in moštek v sodčke spravljamo:
To je veselje!

Pozim se men tud luštno zdi,
prešičke v zimi koljemo,
prešičke v zimi koljemo,
klobasice 'z njih delamo:
To je veselje!

Dr. Fr. Kimovec: Srbska nar.
iz Vojvodine

Lepa Mara.

Mara ima crne oči.
Za tvoje oči, Maro,
trí momka pogibe.

Mara ima rusu kosu.
Za tvoju kosu, Maro,
trí momka pogibe.

Mara ima biser-zubi.
Za tvoje zubi, Maro,
trí momka pogibe.

F. S. Vilhar: Črnohorska nar.

Teško travi.

Teško travi, koja rose nema,
i djevojki, koja dragog nema.
Živ bio, zdrav bio!
mili dragan moj!
Mnoga ljeta živio,
Miljku svoju ljubio!

A ja imam svoga sirotana,
nema para, da kupi duhana.
Živ bio . . . !

M. Bajuk: Hrvatska nar.

Djevojka je ružu brala.

Djevojka je ružu brala
pak je zaspala.

K njoj dolazi mlado momče
iz biela grada.

»Ustaj, ustaj, djevojčice,
što si zaspala!

Ruža ti je povenula,
što si nabrala,

dragi se je oženio,
kom' si se nadala.«

»Neka, neka, nek se ženi,
prosto mu bilo.

Vedro nebo zagrmilo,
grom ga ubio!«

F. S. Vilhar: Bosanske nar.

Smilje i bosilje.

Evo smilja i bosilja,
lane moje, oj!

Andjelijo djevojko,
golubice mila,

krasna li si, lane moje,
kano gorska vila!

Evo, došlo proljeće,
moje rosno cvieće,
kitit ću te, Andjelijo,
smiljem i bosiljem.

Oj djevojko, dušo moja,
Oj djevojko, Andjelijo, oj!

Šta ti veli majka tvoja,
hoće li te meni dati?

Kad ja podem na Bimbašu na vodu,
i povedem bielo lane sa sobom.

Zumbul trava, dika plava,
širi dragi biele ruke,
tvoja sam!

Višnjčica rod rodila,
od roda se polomila.

Nema niko da je bere,
samo momče i djevojče.

Ravno polje, žao mi je na te!
Što moj dragi otide niza te!

Pijem vina, ženim sina,
dudureureu!
Kčerku Radu, curu mladu,
dudureureu!

»Djevojko moja, napoj der mi konja!«
»Ne mogu bosa, popala je rosa.«

Andjelijo, lane moje, oj!
Evo smilja i bosilja, oj!

Evo došlo proljeće,
moje rosno cvieće,
kitit ću te, Andjelijo,
smiljem i bosiljem.

